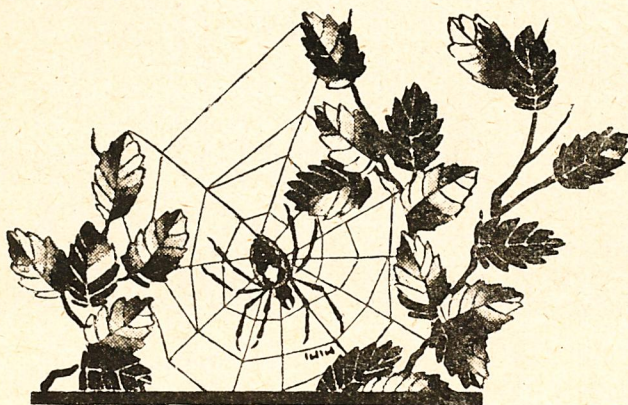

СМЪРТЬТА НА РАЗБОЙНИКА ПАЯКЪ

Младъ, лакомъ паякъ тръгна изъ ергенъ Геновото лозе да дири удобно мѣсто за опъване на мрежа. Полази по неокършеното лозе, заподскача по лозовитѣ листа и мустачета, които весело се кланяха на

имъ порастнатъ. Ще захвъркатъ тѣ тогава около мрежата му, и ловъ нечуванъ ще падне. Бърже бърже изтъка мрежата. Скри се подъ единъ крушовъ листъ и зачака. Чака день, два, петъ. Крила на мравкитѣ не порастнаха. Страшенъ гладъ присви голѣмия коремъ на паяка.

Видѣ той една мравчица, която пълзѣше сама до крушата. Тя бѣ млада, скоро излупена. Паякътъ се спусна по тънка жичка къмъ нея.

— Съседке, ела да си поговоримъ, извика ѝ той, като я наближи.

изгрѣващото слънце. Сегизъ-тогизъ паякътъ се поспираше да види, нажде летятъ повече мушици. Стигна до края на лозето. Подъ една круша, на купчина прѣстъ, сламки и клечки, пълзѣха нѣкакви животинки. Толкова много бѣха, че цѣлата купчина бѣше като оживѣла. Сърдцето на паяка замрѣ отъ радостъ. Спрѣ да види, нажде ще летятъ. Но никоя отъ животинкитѣ не мислѣше да лети. Всѣки се сѣща, че това е мравунякъ трудолюбиви мравки. Но глупавиятъ младъ паякъ не бѣше виждалъ мравки. Опъна той тънка мрежа на крушата, надъ мравуняка.

— Кой ме вика? — заоглежда се мравката. — А, ти ли си, разбойникъ? Чувала съмъ, кахъвъ хищникъ си. Нито искамъ да говоря съ тебе, нито ти разрешавамъ да ме наближишъ. Ти си кръвопиецътъ на насѣкомитѣ!

— Азъ да съмъ кръвопиецъ, хищникъ, разбойникъ? Но ти имашъ грѣшка. Смѣсвашъ ме съ друго животно. Азъ съмъ братъ на божата кравичка. По-кротъкъ съмъ отъ нея.

— Ами защо си опъналъ тая мрежа на крушата? Нали да ловишъ мушици съ нея? Баба всичко ми разправи. И мене ако можешъ би уловилъ. Би изсмукалъ кръвчица-

Нѣматъ крила, но може би ще